

З дитячих літ було далеко в Київ,
Як з літ оцих у космос голубий.
А хто у Київ з'їздити не мріяв,
Тим більше ми — дитинства люд малий.
Там Київ наш. Удвох з Дніпром вони.
Вони удвох — брати великородні —
З безокої глухої давнини
Наш рід ведуть за руку у сьогодні.
Він там як батько.
У його очах
Гойдається сага Дніпрова дика.
Мое село, загублене в степах,
Йому рідня, та ще й рідня велика.
...І раптом вість до мене поспіша,
Через луги хвилюється травою —
Мій дядько завтра в Київ вируша,
Бере й мене, малого, із собою;
Вже мчить душа, немов мале лоша,
Що вирвалося раптом із застою.
Не сплю.
А ніч із зоряного цвіту
Повісила під стріху абажур...
Я їду в Київ.
Я у Київ їду.
В думках — поїхав. Сам іще лежу.
Вже одягаю чисту одежину,
Такий слухняний і неговіркий,
І спішимо із дядьком на машину,
Що у район везтиме огірки.
Тритонка мчить.
Кричу я на півсвіту
Хатам, городам.
Крутиться земля.
Я їду в Київ. Я у Київ їду.
За кілька днів вернуся звідтіля.
Від хати й поля це ніяк не втеча —
Це перший крок жагучої мети:
Хто Києва не бачив — то малеча,
Малому Ж страх як хочеться рости.
Мені отут свого не стерти сліду —
Тут корінь мій, моя тут верховіть...
Я їду в Київ.
Я у Київ їду.
Мою корову, хлопці, попасіть.

Спасибі, що пустили, мамо й тату,
За кілометри дальні голубі.
Я повернуся в нашу рідну хату,
Та привезу і Київ у собі...
Столице наша, знана всьому світу,
Шепчу тобі найкращії слова
В глибинах душ нестертого завіту.
Я їду в Київ.
Я у Київ їду.
Назустріч ВІН Дніпро перепливає.

1981

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.